

Raditi za ljubav

„Posvećivati sebe u poslu znači dopustiti da nas posveti Sveti Duh, koji pojačava naš kapacitet za ljubav.” Novi članak iz serije “Posvećivati naš posao.”

19.06.2014.

„Rad raste iz ljubavi; znak je ljubavi i za svoj cilj ima ljubav.”[1] Čitajući ove riječi Sv. Josemarije u našim se srcima mogu pojaviti pitanja koja vode iskrenom dijalogu s Bogom: Zašto radim? Radim li dobro? Što želim postići kroz svoj rad? Ta pitanja nam mogu pomoći da se

sjetimo da cilj naših života nije „proizvoditi stvari“, već ljubiti Boga. „Svetost se na sastoji od toga da svakim danom činimo sve teže stvari, nego da ih svaki dan činimo s više ljubavlju.“[2]

Mnogi ljudi rade i rade puno, ali ne posvećuju svoj rad. Izrađuju stvari, izgrađuju objekte, traže rezultate. Rade zbog osjećaja dužnosti ili kako bi zaradili novac, ili su ambiciozni. Nekada su uspješni, nekada nisu. Mogu svoj posao smatrati interesantnim i uzbudljivim ili zamornim i dosadnim. Njihov posao može dovesti do ljudskog ispunjenja, ali i do zabrinutosti i brige. Neki se prepuste aktivizmu, drugi lijenosti. Neki rade do iscrpljenosti, drugi izbjegavaju umor pod svaku cijenu.

Svim tim stavovima jedna je stvar zajednička: zaustavljeni su ljudskom prirodom ranjenom posljedicama grijeha, sa svim svojim sukobima i

zbunjenostima. Poput labirinta je u kojem ljudi lutaju, kako je rekao Sv. Pavao *po mesu* ("*animalis homo*"), zarobljen i nesposoban pronaći pravo značenje slobode.

Taj put možemo otkriti samo podižući poglede prema kontemplativnom životu i radu s Božjim svjetlom, koji vidi s visina. Sv. Josemaria je napisao u *Putu* : „Ljudi imaju plošni pogled na život, prionuo uz zemlju, dvodimenzionalan. Kad budeš živio nadnaravnim životom, dobit ćeš od Boga treću dimenziju: visinu i s njom reljef, težinu i obujam.”[3]

Rad raste iz ljubavi

Što za kršćana znači da „Rad raste iz ljubavi; znak je ljubavi i za svoj cilj ima ljubav?”[4] Na prvom nam mjestu treba biti jasno na kakvu ljubav Sv. Josemaria misli. Ljudi mogu imati ono što se zove „ljubav iz požude” kada nešto vole da bi

zadovoljili svoje žudnje. U konačnoj analizi, rad djeteta Božjeg se ne zaustavlja na toj vrsti ljubavi, iako često može raditi s velikim zanimanjem i entuzijazmom.

Kršćani ne bi trebali raditi samo onda kada im se da ili kada sve teče po planu. Njihov rad teži višoj vrsti ljubavi: „dobronamjernoj ljubavi“, koja izravno želi dobro drugoj osobi (*benevolentia*), a ne samo svoj probitak. Kada je dobronamjerna ljubav obostrana zove se „prijateljska ljubav“ [5] tim više ako je netko spreman, radi prijateljstva, ne samo dati neku stvar, već sebe samog: *Ne postoji veća ljubav čovjekova od one kada svoj život položi za svoje prijatelje* . [6]

Boga možemo voljeti ljubavlju natprirodnog prijateljstva, zato što je od nas učinio svoju djecu; želi da u njemu imamo utočište sa sinovskim pouzdanjem i da vidimo ostale kao

njegovu djecu i našu braću i sestre. O
toj ljubavi osnivač Opusa Dei misli
kada piše da „rad raste iz ljubavi“; to
je ljubav djece Božje, natprirodna
ljubav za Boga i za druge po njemu:
*Ljubav je Božja izlivena u našim
srcima po Duhu Svetom koji nam je
dan .[7]*

Željati dobro nekome ne znači uvijek
im pokušati udovoljiti. Može se
dogoditi da ono što oni žele nije za
njihovo dobro, kao kada majke ne
daju svojoj djeci sve što žele jer im
može naškoditi. Nasuprot tome,
voljeti Boga znači željeti ispuniti
njegovu volju, stoga što je Božja volja
dobro.

Prema tome, za kršćanina rad raste
iz ljubavi prema Bogu, jer nas
sinovska ljubav vodi da želimo
provoditi njegovu volju i njegova
volja je ono što radimo. [8] Sv.
Josemarija je običavao govoriti da je
iz ljubavi prema Bogu želio raditi

poput magarčića na bunaru.[9] I Bog je blagoslovio njegovu darežljivost, izlijevajući izdašne milosti koje su potaknule rast mnogih plodova svetosti diljem svijeta.

Vrijedno je da se često upitamo: zašto radimo? Radi ljubavi prema Bogu ili prema sebi? Možemo doći i do drugih odgovora: primjerice, iz potrebe. Međutim, to bi značilo da naše propitivanje nije išlo dovoljno duboko, jer raditi iz potrebe nije konačan odgovor.

Trebamo i hraniti sebe iz potrebe, da bi živjeli. Ali za što živimo: za slavu Božju, kako nas Sv. Pavao opominje [10], ili za svoju slavu? To je također i razlog zašto jedemo i radimo. Radi se o temeljnom pitanju koje ide ravno u srž stvari. Ako se iskreno propitamo, tražeći svjetlo od Boga, jasno ćemo vidjeti što je pravi motiv naših profesionalnih napora. Tada će nam Bog dati milost da očistimo svoje srce

i dobijemo prinos svog bogatstva ljubavi od talenata koje nam je dao.

Rad je izraz ljubavi

Rad kršćana je izraz ljubavi, ne samo stoga što nas, kako smo vidjeli, ljubav prema Bogu potiče na rad, već i stoga što nas potiče da radimo dobro, jer je to sve što Bog želi. Čovjekov rad je uistinu sudjelovanje u djelu stvaranja [11], te Bog, koji je sve stvorio iz ljubavi, želi da sve njegovo djelo bude savršeno – *Dei perfecta sunt opera* [12] – i želi da ga imitiramo u načinu na koji radimo.

Savršen model za naš rad je Krist koji je, kako nam prenose Evanđelja, *sve radio dobro* .[13] Ove riječi hvale koje su spontano izvirale kada su ljudi vidjeli njegova čuda, odrađena vrlinom njegove Božanstvenosti, mogu se primijeniti na njegov težak rad u Nazaretu (kako je to činio Sv. Josemarija), proveden kroz njegovu ljudskost. Bio je to posao odrađen iz

ljubavi prema Ocu i ljubavi prema nama; izrazio je tu ljubav upravo kroz savršenost s kojom je radio, ne samo tehničkom savršenošću, već i dubokom ljudskom savršenošću – savršenošću svih vrlina koje ljubav potpuno i usklađeno potiče, dajući im nepogrješni ton: radostan ton srca punog ljubavi koje u potpunosti želi dati sebe.

Naš profesionalni rad može biti izraz ljubavi prema Bogu kada je dobro napravljen. To ne znači da treba dobro ispasti, već da se trudimo napraviti ga što je moguće bolje, koristeći sva sredstva koja su nam na raspolaganju u danom trenutku.

Između napornog rada osobe koja radi iz ljubavi prema sebi i onoga iste osobe koja počinje raditi iz ljubavi prema Bogu i drugima radi Boga, postoji velika razlika kao ona između žrtava koje su prinosili Kajin i Abel. Abel se trudio ponuditi najbolje Bogu

i njegova je žrtva bila prihvaćena.
Gospodin očekuje isto od nas.

„Za jednoga katolika, raditi nije izvršavati, to je ljubiti: razdavati se uvijek, u dužnosti i u žrtvi.”[14]

„Provoditi svoj posao za saznanjem da Bog o njemu razmišlja: *laborem manum mearum respexit Deus* (*Post* 31:42), Bog je gledao rad mojih ruku. Stoga naš posao mora biti svet i dostojan Njega: ne samo završen do posljednjeg detalja, već proveden moralno ispravno, plemenito, vjerno, pravedno.”[15] Tada naš profesionalni rad ne će biti samo čestit i svet, već će također biti i molitva.[16]

Kada ljudi rade iz ljubavi prema Bogu, njihove profesionalne aktivnosti otkrivaju tu ljubav na neki način. Jednostavan pogled na različite ljude koji rade isti posao vjerojatno ne će biti dovoljan da bi shvatili motive iz kojih se obavlja, ali

kada bi netko mogao promatrati više detalja cjelokupnog stava prema poslu – ne samo tehničku pažnju, već i međuljudske odnose s kolegama na poslu, duh služenja, vjernosti i vedrine – bilo bi teško ne prepoznati nekoga tko ima *bonus odor Christi* [17], aromu Kristove ljubavi.

Isus nas uči da će na kraju vremena *dva muškarca biti na polju, jedan će biti uzet, a drugi ostavljen. Dvije će žene mljeti na mlinu, jedna će biti uzeta druga ostavljena* .[18] Rade isti posao, ali ne na isti način: jedan je Bogu mio, drugi nije.

Bez obzira na to, jaka materijalistička okolina oko nás nas često može natjerati da zaboravimo da smo pozvani sudjelovati u vječnom životu, pa mislimo samo o trenutnim osjetilnim dobrima. Radi tog je Sv. Josemaria naglasio: „Rad licem u lice s Bogom, bez traženja ljudske slave. Neki ljudi u poslu vide sredstvo za

dobivanje priznanja, ili moći i bogatstva koje zadovoljava njihove osobne ambicije, ili radi osjećaja ponosa zbog svoje radne sposobnosti."[9]

U ovakvoj će klimi biti teško ne primijetiti osobu koja radi iz ljubavi prema Bogu. Kako bi netko mogao ne primijetiti kada je pravda priopćena s milošću, a nije bila samo suha i hladna pravda? Ili kada netko teži čestitosti pred Bogom, a ne čestitosti koja je sama sebi svrha pred čovjekom, ili služi drugima iz ljubavi prema Bogu, a ne iz vlastitih interesa?

Kada nečiji rad ne izražava ljubav prema Bogu, možda se to događa jer se vatra ljubavi ugasila. Ako se toplina ne primijeti, ako nakon nekog vremena provedenog s nečijim kolegama oni ne mogu reći rade li s predanim kršćaninom ili samo poštenom i pouzdanom osobom, tada

je možda sol postala bljutava. [20]
Ljubav prema Bogu je zarazna, teži
dijeljenju najvećeg mogućeg dobra s
drugima. Je li moj posao izraz ljubavi
prema Bogu? Ovo pitanje može
potaknuti onoga koji često moli.

Posao usmjeren prema ljubavi

Posao, kada se provodi za ljubav i s
ljubavlju, je posao usmjeren prema
ljubavi – prema rastu ljubavi prema
onom koji ga provodi, prema rastu
milosrđa, koje je suština svetosti,
ljudske i natprirodne savršenosti
Božjeg sina ili kćeri. Radi toga je to
posao koji nas posvećuje.

Posvećujući se kroz posao znači
dopustiti da nas posveti Duh Sveti,
opstanak među-Trojstvene ljubavi,
koji boravi u duši u milosti i u nju
ulijeva milost. Znači surađivati s
njim, stavljajući u djelo ljubav koju
on ulijeva u naša srca kada
izvršavamo svoje zadatke. Ako smo
poslušni njegovom djelovanju ako

radimo za ljubav, Posrednik će nad posvetiti, povećat će naše milosrđe, našu sposobnost da volimo i da imamo dublji i neprekidan kontemplativni život.

Činjenica da je posao usmjeren ljubavi i prema tome našem posvećivanju, znači da nas on usavršava: usmjerena je našem poistovjećivanju s Kristom, *perfectus Deus, perfectus homo* .[21] Raditi za Božju ljubav i ljubav drugih prema Bogu, zahtijeva korištenje drugih kršćanskih vrlina. Iznad svega vjeru i nadu, koje milosrđe pretpostavlja i oživljava. Kao i ljudske vrline kroz koje milosrđe djeluje i kroz koje se otkriva oblikujući ih. Naše profesionalne zadaće trebaju biti *arena gdje ćemo iskoristiti cijelu ljestvicu ljudskih i natprirodnih vrlina: radišnost, red, dobru upotrebu vremena, hrabrost da svaki zadatak dobro završimo, brigu o malim stvarima...; i toliko mnogo malih*

točaka služenja drugima, koje su znak iskrenog i pročišćenog milosrđa .[22]
Postupanje po ljudskim vrlinama je ključno ukoliko želimo biti kontemplativni usred svijeta, a posebno za preobrazbu svog profesionalnog rada u molitvu i žrtvu ugodnu Bogu, sredstvo i prilika za kontemplativni život.

Sv. Josemaria je jednom napomenuo: "Razmatram zato što radim i radi zato što razmatram." [23] Ljubljenje i poznavanje Boga – kontemplacija – tjeralo ga je na rad, zato je rekao: "Radim zato što razmatram." A zauzvrat je rad postao sredstvo posvećivanja i kontemplacije: "Razmatram zato što radim."

To je kao kružno kretanje – od kontemplacije do posla i od posla do kontemplacije – sve više usmjerenog prema svojem središtu, Kristu, koji nas vuče sebi, privlačeći sve stvari zajedno s nama, kako bi kroz njega, s

njim i u njemu sva čast i slava bili dani Bogu Ocu u jedinstvu s Duhom Svetim. [24]

Stvarnost po kojoj je rad djece Božje usmjeren prema ljubavi i koji ih u konačnici posvećuje, objašnjava zašto, iz perspektive svetosti (a to je ono što je na kraju bitno), ne možemo govoriti o poslovima veće ili manje važnosti.

„Dostojanstvo rada se osniva na Ljubavi.”[25] „Svaki posao može imati istu nadnaravnu kvalitetu. Nema boljih ili lošijih poslova. Svi su veliki ako se rade s ljubavlju. Oni koji se smatraju velikima postaju mali kada iz vida izgubimo kršćansko značenje života.”[26]

Ako nedostaje milosrđe, posao gubi svoju vrijednost pred Bogom, bez obzira koliko izvanredno može izgledati u ljudskim očima. Kako je napisao Sv. Pavao: *Kad bih znao sve tajne i sve znanje...a ljubavi ne bih*

imao, bio bih ništa [27] Ono što je doista važno je „nastojanje da ljudske stvari obavljaš na Božji način, sasvim svejedno radi li se o malim ili velikim stvarima, je po Božjoj ljubavi sve dobiva novu dimenziju.”[28]

J. Lopez

Bilješke:

[1] Sv. Josemaría , *Susret s Kristom* , br.48

[2] Sv. Josemaría, bilješke s propovjedi, citirali su ih Ernst Burkhardt and Javier Lopez, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de san Josemaría*, Madrid 2013, vol. II, p. 295.

[3] Sv. Josemaría ,*Put* , br. 279

[4] Sv. Josemaría ,*Susret s Kristom* , br. 48

[5] Sv.Toma Akvinski, *Summa Theologiae* , II-II, q.23, a.1, c

[6] *Iv* 15:13

[7] *Rim* 5:5

[8] *Post* 2:15; 3:23; *Mk* 6:3; 2

[9] Sv. Josemaría, *Put* , br. 998.

[10] *1 Kor* 10:31

[11] Ivan Pavao II, Enciklika *Laborem Exercens* (14. rujna 1981.), 25;
Katehizam Katoličke Crkve, br. 2460

[12] *Izl* 1:10, 12, 18, 21, 25, 31.
Katekizam Katoličke Crkve, br. 302

[13] *Mk* 7:37

[14] Sv. Josemaría, *Brazda* , br. 527.

[15] Sv. Josemaría, *Pismo* 15.
listopada 1948, br. 26, citirali su ga
Ernst Burkhardt and Javier Lopez,
*Vida cotidiana y santidad en la
enseñanza de san Josemaría*, Madrid
2013, vol. III, p. 183.

[16] Sv. Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 65.

[17] 2 Kor 2:15

[18] Mt 24:40-41

[19] Sv. Josemaría, *Pismo* 15.
listopada 1948, br. 26, citirali su ga
Ernst Burkhardt and Javier Lopez,
*Vida cotidiana y santidad en la
enseñanza de san Josemaría*, Madrid
2013, vol. III, p. 193-4.

[20] Mk 5:13

[21] Atanasijsko Vjerovanje

[22] Biskup Javier Echevarría,
Pastoralno pismo, 4. srpnja 2002, br.
13.

[23] Sv. Josemaría, Bilješke s
druženja, 2. studenog 1964; citirali su
ga Ernst Burkhardt and Javier Lopez,
*Vida cotidiana y santidad en la
enseñanza de san Josemaría*, Madrid
2013, vol. III, p. 197.

[24] *Rimski Misal* , zaključak
Euharistijske molitve

[25] Sv. Josemaría ,*Susret s Kristom* ,
br. 48

[26] Sv. Josemaría , *Razgovori* , br.
109

[27] *1 Kor* 13:2

[28] Sv. Josemaría ,*Susret s Kristom* ,
br. 60

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/raditi-za-ljubav/](https://opusdei.org/hr-hr/article/raditi-za-ljubav/)
(24.03.2026.)